

ПОБЕДНИК

На ободу Келна у насељу Осендорф у кулу баште по треперавим светлосним пегама пропуштеним под крошњама стабла платана, високог бора и густог шибља, дивљи јоргован неколико метара расте по земљи. Једном граном дебљине људске подлактице пузи по трави и тек по приспећу на чист неометан простор, из њене хиберниране голотиње разгранана се у крошњу олисталу срцоликим лишћем која узлазном, искошеном путањом диже вратове увис на чијим шпигевима израстају љубичасти цветови заносног мириса. Тај украс као да је стрпљиво чекао сунчев благослов па да покуља ван као пролећна експлозија притајеног живота.

Под крошњама снажнијег дрвећа, грана јоргована расла је супротстављајући се земљиној тежи ван правила природног стаса дрвећа. Да ли је гроза живети у неисправном телу, да ли је болно расти пузећи по земљином тлу да би се на првој досегнутој празнини у зраку, поново лагано и тешко дизало и успињало ка Сунцу? Која је цена таквог неприродног раста зарад сусрета са животодајном светлостју? Овом јорговану је било суђено да закржља, осуши се и сатрули у мноштву анонимних смрти у природи. Не! Он се отргао предодређеној неминовности. Кренуо пузећи по земљи по комад свога Неба. Под претњом да га околно растине угуши, на путу свог хоризонталног раста никоме није наудио. Није меандрирао по полеглој трави и трулом лишћу; геометријски најкраћим правцем похитао је да пригрли светлост. Растао је снагом акумулиране резервне енергије. Није се трошио ницањем околне дужином своје путање ка Сунцу. Растао је голим стаблом и чекао трен када ће из њега покуљати сав утамничени потенцијал до последње капи.

Уживајући благодети Хтонског и Уранског Света; кореном под Земљом, крошњом као испруженом шаком, узнесеном ка Небу, извојевао је победу над смрћу, истрчао свој маратон и стигао до циља. Победио себе самога и своју задату судбину, уклетост губитника. Претекао је своју болест, претворио је у страст. Своју ману претворио у врлину. Подигао се у виши етеричнији свет нагоном врсте и снажном одлуком да буде. Каква ода, химна животу на овој Планети! Какво ходочашће, поклоњење Сунцу! Каква унутрашња воља хлорофила, тријумф Архетипа, непоколебљивог глагола – хтећи, безгласни крик до ушију богова – Ја хоћу!

Након привидног јесењег одумирања и зимске хибернације кад стане све зеленило да подиже главе ка светлости Сунца и његовој топлоти и еуфорично шири мирисе, као верници молитвама у славу Творцу и величанствености бивања. Која то сила тера семе да проклија увис, истера лишће, отвори миришљаве цветови? Да ли је то је онај фибер заноса, виша присутност Духа; оно што Ј. Беме назива *Verzückung ist das Wesen des Geistes?*

Ниједан јоргован у нашем врту нема снагу и раскош мириса његових цветова. Он мирише обогаћен вишком каквог биљног ендорфина, снагом подвига, уподобљењем жељом за животом упркос свему, хијеатским чином чисте квинтесенције. Он еманира непоновљив, рески опојни парфем, пркосан звук своје душе, прекорачивши задате границе зле судбине; шаље поносно славодобитни мирис. Он има право на славље.

Какви ће потомци израсти из семена овог јоргована расутог по околини? Хоће ли бити достојни представници свога претка, хоће ли се окитити наслеђеним тријумфалним мирисом? Овај јоргован се већ искупио за следећа три живота, његово стабло је испунило оно што је цвету обећало и биће реинкарниран међу рајска дрвета. Јер Он је победник!